

[Holdgaard.]
kelig er Udtryk for Venstres Standpunkt —, man kan betegne Venstres Holdning i denne Sag som en Kovending.

Ogsaa fra det konservative Folkepartis Side slog man den Gang fast, at nu maatte man bygge paa den vederlagsfri Forsørgelse. Det ærede Medlem Hr. Vesterager, som den Gang var Ordfører for Partiet, udtalte under første Behandling den 2. Februar 1922 — Udtalelsen findes Sp. 4493 —:

„Mit Parti har ikke noget særligt Ønske om at bryde med den historiske Udvikling. Vi anerkender, at man lige fra 1891 har bygget paa det Princip, at naar en Samfundsborger har gjort et hæderligt Arbejde som Indsats i Samfundet, er han, naar han er naaet en vis Alder, kvalificeret til at modtage en Hædersgave fra Samfundet, uden at han selv har bidraget dertil. Det forekommer mig, at denne Udtalelse fra det konservative Folkepartis Side den Gang tilstrækkeligt fastslaar, at ogsaa for dette Parti har Forslag om tvungen Folkeforsikring kun historisk Interesse. Og det ærede Medlem Hr. Vesterager tilføjede:

„En Forandring af Princippet vil blive vanskelig i Overgangstiden og vil blive bekostelig for Samfundet.“

Alt i alt, slutter det ærede Medlem, er den nuværende Form den billigste, men han føjer ganske vist til, at Rigsdagen ikke maa tro, Diskussionen vil forstumme. Deri har han ogsaa faaet Ret, han har sikkert kendt sine egne Partifæller.

Man vil have lagt Mærke til, at det er, ligesom man siden Genforeningen med de sønderjydske Landsdele fra visse Sider, særlig fra det konservative Folkepartis Side, har faaet Blod paa Tanden. Til Trods for, at det den Gang var et af de Argumenter, man brugte overfor Sønderjyderne for at faa dem til at stemme sig hjem til Danmark, at herhjemme havde vi saadan en udmærket, vederlagsfri Alderdomsforsørgelse, søger man nu, da det er overstaaet, at gøre alt, hvad man kan, for at indføre den tyske Ordning.

Diskussionen er, som det ærede Medlem Hr. Vesterager den Gang antydede, dukket op igen ved disse Forslags Fremsettelse, og Forslagsstillerne bygger paa det Princip, jeg nævnte før, som bl. a. J. C. Christensen i sin Tid betegnede som Kopskatprincippet. Som vi hørte af det ærede Medlem Hr. Staunings Udredning, er det næsten værre end dette. Det forekommer mig, at de Forslag, der her foreligger, er de daarligste og mest uretfærdige Forslag, der har været

udarbejdet med Hensyn til Overgang til Folkeforsikring, de sletteste Forslag, man hidtil har set. Derfor er det ogsaa meget naturligt, at det ærede Medlem Hr. Vesterager efter hans Udtalelser i 1922 ikke er Medforslagsstiller.

Nu ser jeg jo — jeg tror, det var i en Artikel i „Berlingske Tidende“ —, at det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz skriver, at Folkeforsikringspørgsmaalet havde faaet fast Form indenfor de Konservative allerede i 1915. Ja, man maa jo sige, at Formen har løsnet sig noget siden den Tid; thi nu møder man i Virkeligheden her med næsten tre Forslag, i hvert Fald har man tre Standpunkter, man møder med to og antyder et tredje. Det er jo ikke saa meget fast Form indenfor et Parti, naar man ikke er mere enig.

Det var med ikke liden Interesse, at jeg hørte efter, hvilken Motivering den ærede Ordfører vilde give for, at man netop nu fremsatte disse Forslag. Først sagde Ordføreren, at naar man har fremsat Forslagene, var det for at faa dem sagligt bedømt. Som jeg allerede har sagt, har vi ikke noget imod det. Men det forekommer mig, at den ærede Ordfører da ogsaa har naaet sin Hensigt. Efter at man har hørt den højtærede Ministers saglige Bedømmelse af Forslagene, kan man vist ikke betvivle, at de er blevet sagligt bedømt, og det saadan, at man maaske kan sige med Rette, at det er et Lig, der trænger til Krykker. — Det var den konservative Presse, der betegnede Venstres Militærforslag som et Lig, der trængte til Krykker. Jeg ved nu ikke, om et Lig kan trænge til Krykker, men i hvert Fald, disse Forslag er i Virkeligheden blevet til Lig, som jeg ikke tror, det vil lykkes heller det ærede Medlem Hr. Rahbek at puste Liv i. Den højtærede Minister har saaledes nedsablet Forslagene, at det ikke er let at faa Liv i dem.

Ministeren anerkendte Modet. Ja, naar man er vant til at høre den højtærede Minister, er man ikke altid helt klar over, hvordan det skal forstaas, naar han anerkender en anderledestænkende, en udenfor sit eget Parti. Jeg har tænkt paa, mon det ikke skulde være Ironi, naar han taler om dette Mod, som han anerkender fra konservativ Side? Men det var jo ikke alene Forslagene, som Ministeren var uenig med den ærede Ordfører om, det var ogsaa, om Tidspunktet til at fremsætte et saadant Forslag var heldigt. Den ærede Ordfører sagde, at det var det netop. Ministeren siger: Nej, ikke nu, hvis man skal